

CHƯƠNG BA MƯƠI CHÍN

DỠ VẮNG ĐAU BUỒN

Châu Lệ Nhi thuật tiếp :

- Mẹ tôi không tự tử được, lại không thể để cho những người đó bắt mang đi, mà chống cự thì chắc gì thủ thắng, bởi họ đông người, vả lại trong gian nhà quá chật hẹp, nên thừa lúc Hồ Lão Lão vọt đến bỏ trống vị trí, bà bế tôi phi thân qua cửa sổ thoát đi. Dĩ nhiên những người đó phải đuổi theo. Nhờ bà có thuật khinh công khá cao, nên vừa thoát ra ngoài, là tạo nên một khoảng cách độ ba mươi trượng...

Nó thở dài, một lúc sau lại tiếp :

- Phần vương bạn tôi, phần bỏ phế luyện tập mấy năm sau này, chuyên tâm làm bốn phận vợ, rồi làm mẹ, nên công phu kém giảm, chỉ chạy nhanh được lúc đầu, rồi dần dần chân chậm lại...

Du Bội Ngọc thở ra :

- Bỏ luyện tập công phu không tiến, tức phải thoái, đương nhiên là thế?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Có tiếng động phía sau, mẹ tôi biết là họ đã đuổi theo đến nơi rồi. Bất ngờ, lúc đó có bóng người từ trên không đáp xuống, chặn phía trước mặt.

Mọi người kinh hãi, kêu lên :

- Ai?

Châu Lệ Nhi không vội đáp, chỉ thuật tiếp :

- Tôi nào biết võ công là gì, song bằng vào thân pháp của họ, tôi biết ngay họ tài giỏi hơn mẹ tôi nhiều!

Hồ Lão Lão chớp mắt :

- A!

Du Bội Ngọc nhận ra, bà có liếc xéo về Phượng Tam.

Tự nhiên, chàng đã đoán ra người xuất hiện trước mặt Châu Cung Chủ là ai rồi.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Mẹ tôi sôi giận, không cần hỏi tiếng nào, vung tay đánh ra một chưởng. Người đó cấp tốc tránh qua một bên, lách mình bước vòng ra phía sau lưng mẹ tôi, đón chặn những người đuổi theo.

Nó thở dài, thốt :

- Bây giờ, có lẽ các vị đã hiểu người đó là ai!

Mọi người gật đầu :

- Hiếu!

Châu Lệ Nhi nhìn thoáng về Phượng Tam, điểm nhẹ một nụ cười, tiếp :

- Lúc đó, Tam thúc tôi còn là một vị công tử khôi ngô. Hôm đó, người vận bộ y phục trắng như tuyết, từ trên không đáp xuống, tôi trong giống một vị thần tiên vô cùng.

Hồ Lão Lão đang háng một tiếng :

- Phong thể của Phượng Tam công tử ngày trước, tôi có nghe thiên hạ ca tụng rất nhiều.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Tam thúc tôi đáp xuống, bọn Đông Phương Đại Minh đều trông thấy. Bởi họ kinh hãi trước thuật khinh công của Tam thúc, tất cả đều biến sắc, chỉ có Đông Phương Đại Minh giữ được bình tĩnh hỏi : “Cát hạ là ai? Đến đây có việc gì?”

Hồ Lão Lão trầm giọng :

- Đại Minh ở tại hải đảo, không nhận ra Phượng Tam tiên sinh đã đành, còn Lý Thiên Vương, còn em gái tôi, còn các người kia, tại sao họ không nhận ra? Trên thế gian này, có ai luyện được thuật khinh công cao diệu bằng Phượng Tam công tử?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Nghe Đông Phương Đại Minh hỏi, Hồ Lão Lão kêu ngay danh hiệu Tam thúc, mẹ tôi lúc đó mới thức ngộ là Tam thúc xuất hiện để cứu bà, không bị bọn kia làm nhục.

Phượng Tam tiên sinh thở dài, thốt với giọng thâm trầm :

- Nào hay ta...ta...

Châu Lệ Nhi cúi đầu, nhắm mắt lại giây lâu, rồi tiếp :

- Tam thúc bày giải sự tình rành mạch, đồng thời mắng Đông Phương Mỹ Ngọc chẳng tiếc lời. Những người đó ngây ra như tượng gỗ, chẳng rõ họ có tin hay không tin.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Chắc chắn là dù bên trong họ nghi ngờ, bên ngoài họ vẫn phải tỏ ra tin tưởng!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Trong bọn, có Lý Thiên Vương là con người tự cao tự đại, ngạo nghễ thành tánh, và Đông Phương Đại Minh lại chẳng biết Tam thúc lợi hại như thế nào, chừng như cả hai nghĩ : “Tuy người có võ công cao, song người đơn thân độc lực, chắc gì người thắng nổi số đông chẳng?” Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, bất thành lời cùng nhào tới, xuất thủ ...

Hồ Lão Lão thở dài :

- Hai người đó hẳn đã chán sống! Có lẽ họ chưa từng nghe thiên hạ cho rằng con phượng Giang Nam ré lên, là trời phải nghiêng đất phải lở!...

Du Bội Ngọc cũng có nghe giang hồ nói như vậy, bây giờ Hồ Lão Lão nhắc lại, chàng kích động vô cùng, máu nóng sôi bùng, hào khí dâng cao.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Đã đến đó với ý định can thiệp, Tam thúc tự nhiên có chuẩn bị chu đáo rồi. Người không biểu lộ một cảm nghĩ nào. Từ xa xa, tôi nhìn thấy chiếc tháp nặng hơn mấy trăm cân giáng xuống đầu Tam thúc, gió rít vù vù, gió vụt ra xa, đến độ tà áo của tôi bay lất phất. Trong khi đó, Đông Phương Đại Minh cũng xuất thế công. Tôi sợ quá, khóc thét lên.

Mọi người cùng biến sắc.

Nó lại tiếp :

- Tam thúc điềm nhiên như thường. Khí thế công của địch đến đúng tầm, người hú vọng lên một tiếng, cao thấu chín tầng mây, thanh tao êm dịu, nghe ra rất thích thú vô cùng.

Hồ Lão Lão vỗ tay bốp bốp :

- Đó là tiếng con phượng gáy ngoài nghìn dặm, phượng gáy lên rồi là hồn tan phách diệt!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Tiếng hú của Tam thúc vừa vang lên, chẳng rõ tại sao Lý Thiên Vương bị hất bay ngược trở về, chiếc tháp lại nằm trong tay Tam thúc. Người vuốt nhẹ chiếc tháp biến thành một chiếc côn sắt.

Mọi người lại biến sắc.

Trên thế gian này lại có một người luyện được công phu nhập hóa siêu thần như vậy sao?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Đông Phương Đại Minh sợ quá, thờ người tại chỗ. Tam thúc nhìn lão, cười lạnh thốt : “Ta nể mặt nàng dâu của ngươi, tha cho ngươi đó, rút đi!” Tam thúc thốt xong, uốn cong chiếc côn sắt, thuận tay quăng ra bên vệ đường, cái vòng sắt đó chạm phải một thân cây to độ vòng tay, gãy ngang, tàng cây đổ bật kêu một tiếng ầm.

Nó thở dài, một lúc lâu tiếp theo :

- Không còn ai dám vọng động nữa.

Mọi người đều biết rõ, Châu Cung Chủ dù sao cũng đã chết rồi, song nghe thuật đến đoạn này, họ khoan khoái vô cùng.

Ai ai cũng thở phào, như tỏ ra là không còn lo sợ thay cho Cung Chủ nữa.

Tuy nhiên, họ vẫn lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao đã có người cứu nạn, mà Cung Chủ vẫn chết? Đã thế, Phượng Tam tiên sinh lại thọ thương?...

Ngày dần dần tàn, đêm sắp sử xuống, tòa tiểu lâu chìm dần trong bóng tối.

Du Bội Ngọc chợt hỏi :

- Sự việc đó rồi sau kết thúc như thế nào? Chắc phải kinh thiên động địa?

Châu Lệ Nhi rót một chén trà trao cho Phượng Tam, chờ lão uống xong, nàng đặt chén về chỗ cũ, tiếp :

- Mẹ tối thấy oai khí của Tam thúc trấn áp được bọn Đông Phương Đại Minh, liền bước tới tạ ơn cứu mạng. Tam thúc hỏi mẹ tôi muốn sự tình phải kết thúc như thế nào, người sẽ tùy theo ý bà mà hành động.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Đông Phương Mỹ Ngọc dù bội bạc, chắc lệnh đường cũng không nỡ đoạn tình!

Hồ Lão Lão cũng thở dài :

- Phải! Nhi nữ thường tình, anh hùng khí đoản!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Nhưng bên trong có nhiều thắc mắc, và thắc mắc đáng sợ!

Châu Lệ Nhi như chẳng nghe ai nói gì cả. Nó đưa ánh mắt mơ màng nhìn ra ngoài khung cửa sổ, trầm ngâm một lúc lâu, rồi thốt :

- Mẹ tôi khóc, không nói gì cả. Tam thúc lại hỏi bà có muốn cho người giết chết cả lũ chẳng. Bà vẫn im lặng. Sau đó, bà lắc đầu. Tam thúc thốt : “Vậy thì nên đuổi họ chạy đi.” Ngờ đâu, nghe Tam thúc nói thế, bà lại khóc lớn.

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Lệnh đường không chịu giết họ, mà cũng không chịu đuổi họ đi, thế là có ý tứ gì?

Châu Lệ Nhi cúi đầu :

- Mẹ tôi... Mẹ... Bà...

Đột nhiên Phượng Tam thốt :

- Người để ta thuật tiếp cho! Hãy nghỉ một lúc đi!

Châu Lệ Nhi còn nghẹn ngào vì xúc động :

- Vâng!

Phượng Tam tiếp :

- Lúc đó, tại hạ hết sức kỳ quái, không hiểu Châu My muốn gì. Không giết họ, thì cho họ đi. Không cho họ đi, thì cứ giết, tại sao lại có thái độ lừng chừng?

Lão thở dài nói tiếp :

- Cái tâm ý của nữ nhân, thực tại hạ không làm sao hiểu nổi! Trong lúc đó, Hồ Lão Lão chen vào, bà ấy nói là bà đã hiểu ý tứ của Châu My.

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Đúng vậy, chỉ có nữ nhân mới hiểu được nữ nhân!

Phượng Tam tiếp :

- Tại hạ để cho bà nói. Bà bước tới trước mặt Châu My điểm một nụ cười, hỏi :
“Cung Chủ muốn hòa hợp lại với Đông Phương công tử phải không?” Tại hạ nghe Hồ Lão Lão hỏi như vậy, sôi giận lên, bởi tha chết cho Mỹ Ngọc là một việc quá sức tưởng tượng rồi, khi nào Châu My lại muốn tiếp tục sống chung với y? Nào ngờ, Châu My ngưng khóc. Ngưng khóc có nghĩa là nhẹ nhàng trong người rồi. Lời nói của Hồ Lão Lão làm cho Châu My nhẹ người. Hồ Lão Lão day qua tại hạ mỉm cười thốt :
“Bây giờ, công tử hiểu rồi chứ?” Tại hạ hỏi Châu My, hỏi mãi mà bà chẳng đáp .

Ngân Hoa Nương vụt thở dài cất tiếng :

- Không khóc, không đáp, là mặc nhận!

Phượng Tam cười khổ :

- Lâu lắm tại hạ mới hiểu. Như vậy là Đông Phương Mỹ Ngọc được tiện nghi quá! Nhưng tại hạ biết làm sao, bởi Châu My đã muốn như thế rồi? Tại hạ không có lý do gì cưỡng ép cả.

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Trên thế gian, người ta có thể cưỡng ép ai đó làm một việc gì, chỉ có vấn đề tình ái là tuyệt đối không thể cưỡng ép.

Phượng Tam tiếp :

- Bọn kia thấy tại hạ thể theo ý nguyện của Châu My, đều thở phào. Đông Phương Đại Minh nắm tay Mỹ Ngọc bước đến trước mặt Châu My tạ lỗi. Tại hạ thử người ra đó chẳng còn biết ăn nói làm sao nữa.

Du Bội Ngọc hỏi :

- Thái độ của Mỹ Ngọc như thế nào?

Phượng Tam thở dài :

- Thì tỏ vẻ ăn năn, hối hận, thì van cầu tha thứ, chứ còn thái độ gì nữa? Thoạt đầu, Châu My còn giận, dần dần ánh mắt sáng lên, gương mặt đỏ lên. Ngờ đâu, Hồ Lão Lão nảy sinh một ý niệm...

Du Bội Ngọc giật mình :

- Ý niệm như thế nào?

Phượng Tam tiếp :

- Bà ta nói, tuy Mỹ Ngọc và Châu My yêu nhau, ăn ở với nhau đã có con, song chưa có lệnh cha mẹ tác hợp, chưa có mai dong, như vậy là chưa chánh tức thành vợ thành chồng. Bà đề nghị tự lãnh vai trò mai dong, để cho hai đảng chánh thức kết hôn trước mặt Đông Phương Đại Minh, còn tại hạ thì đứng chủ hôn bên Châu My.

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Cái chủ ý đó cũng tốt chứ?

Phượng Tam lạnh lùng :

- Lúc đó, tại hạ cũng nghĩ là một ý kiến hay, cho nên tán thành ngay, và tất cả đưa nhau đến thị trấn. Nơi chuốc chén là tòa tiểu lâu này.

Du Bội Ngọc chớp mắt :

- Lại có rượu?

Phượng Tam gật đầu :

- Phải, có rượu!

Du Bội Ngọc gần từng tiếng :

- Có rượu là có độc được!

Phượng Tam thở dài :

- Cát hạ còn nhỏ tuổi mà lịch duyệt trường đời hơn lão phu lúc đó nhiều, nhiều lắm!

Du Bội Ngọc cũng thở ra, thầm nghĩ :

- Có thể tiền bối tự phụ võ công cao, cho nên không xem bọn họ ra gì, cứ tưởng là chẳng ai dám hại mình, thành thử phải khổ!

Phượng Tam tiếp :

- Cát hạ hẳn đã nghĩ là lão phu tự phụ, cho rằng chẳng ai dám hãm hại lão phu? Cát hạ có biết tình huống ra sao?

Rồi lão thở dài :

- Nếu lúc đó có cát hạ, tất phải thấy ai ai cũng hân hoan ra mặt, thấy như vậy rồi, cát hạ sẽ chẳng còn hoài nghi được nữa!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Giả như có người toan hại tiền bối, chẳng lẽ người đó biểu lộ cảm nghĩ gì cho tiền bối sanh nghi?

Phượng Tam ngưng trọng thần sắc, lâu lắm vẫn chưa nói gì .

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Có những nguyên nhân cát hạ chưa hiểu. Lẽ thứ nhất, Tam thúc cho rằng bọn đó gồm những tay hữu danh trên giang hồ, họ không thể có hành động đê hèn, thủ đoạn bỉ ổi.

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Càng nổi danh hiệp nghĩa, con người càng có thủ đoạn hạ tiện! Những tay đó, nếu có giở mưu mô gì chắc chắn chẳng ai đề phòng. Ngoài ra, nếu chúng ta có tuyên bố khắp nơi về thủ đoạn của họ, chẳng ai tin!

Châu Lệ Nhi lại trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng nó từ từ tiếp :

- Lễ thứ hai, bằng vào công lực của Tam thúc lúc đó, dù người có uống phải độc dược, người vẫn thừa sức bức xuất độc ra ngoài. Hà huống người chú mắt nhìn bình rượu duy nhất rót ra cho mọi người.

Quách Phiến Tiên nhìn thoáng qua Hồ Lão Lão, rồi thốt :

- Nếu là một loại độc phổ thông, thì dù tiền bối có uống cũng chẳng sao. Nhưng Hồ Lão Lão là tay dụng độc nổi tiếng, có thể bảo là vô song trong thiên hạ, thì tiền bối khó tránh khỏi nguy hại, một khi bà ta hạ thủ!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Sau đó Tam thúc mới biết ra, bà ấy không hạ độc trong rượu, mà bà lại trét một lượt độc dược cực kỳ lợi hại nơi chén của mẹ tôi và của Tam thúc.

Du Bội Ngọc hỏi :

- Rượu có độc thì rượu biến mùi, không nhiều thì ít, không lẽ Phượng Tam tiền bối uống xong chén thứ nhất, lại không phát giác? Sao lại còn uống thêm chén thứ hai, thứ ba?

Quách Phiến Tiên chận hỏi :

- Dù Phượng lão tiền bối chưa phát giác ra kịp, thì còn Châu Cung Chủ đó chi? Cung Chủ cũng là tay dụng độc nổi tiếng kia mà, tại sao có chuyện lạ lùng thế?

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Độc dược, bôi nơi chén, rượu lại lạnh, chén đầu tiên ai cũng uống cạn, trong chén đầu tiên, chất độc chưa thấm tan ra nhiều...

Quách Phiến Tiên hừ một tiếng :

- Nhưng sau đó ...

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Sau đó, chất độc tan nhanh, nhưng mẹ tôi và Tam thúc đã uống khá nhiều rồi, cảm giác kém phần linh mẫn.

Nó cúi đầu, tiếp :

- Các vị phải hiểu, hôm đó mẹ tôi cao hứng vô cùng! Con người đang chìm trong khoái lạc, hẳn ít có ai đề phòng!

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Hồ Lão Lão quả thật lợi hại, trước khi hạ độc, còn nghiên cứu kỹ tâm lý con người! Thủ đoạn lại hết sức chu đáo!

Tất cả cùng nhìn sang Hồ Lão Lão, tất cả đều rùng mình.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Cuộc rượu kéo dài một lúc, mẹ tôi cung cung kính kính hướng sang Tam thúc, vừa vái vừa cảm tạ ơn cứu mạng.

Phượng Tam thở dài :

- Lúc đó, tại hạ lấy làm kỳ quái, không hiểu Châu My muốn gì, nhưng tại hạ không nói gì cả. Bà ta lại bước đến cạnh Đông Phương Mỹ Ngọc, nắm tay y thốt: “Nhờ các vị tiền bối tác thành, chúng ta nên vợ nên chồng, vô luận làm sao, tôi vẫn cảm kích lắm lắm!” Đông Phương Mỹ Ngọc cười phụ họa : “Tự nhiên, tôi cũng cảm kích như nường tử!” Châu My lại cười, tiếp : “Thiên hạ nói phu thê đồng mạng, tuy chúng ta không đồng sanh, song ai ngăn cấm chúng ta đồng tử? Phu quân có đồng ý như vậy không?”... Tại hạ càng kỳ quái, tự hỏi tại sao Châu My lại dùng tiếng chết ngay trong tiệc mừng?

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp :

- Đông Phương Mỹ Ngọc không cười nữa, hỏi tại sao Châu My lại nói đến tiếng gở giữa lúc đó. Châu My nhìn y không đáp, chỉ hỏi y có đồng ý như thế không. Y miễn cưỡng gật đầu, đáp : “Tự nhiên tôi đồng ý.” Ngờ đâu, Châu My bóp mạnh cánh tay y gãy liền, kêu rắc một tiếng. Bọn Đông Phương Đại Minh kêu lên kinh hãi ...

Mọi người đều kêu lên kinh hãi. Du Bội Ngọc thở ra :

- Có lẽ Cung Chủ đã biết mình trúng độc, vô phương cứu trị, cho nên trước hết cảm tạ tiền bối, để tỏ cái ý quyết liệt!

Ngân Hoa Nương cũng thở dài :

- Bà đã lập định quyết tâm ngay từ phút đầu, cùng bạc tình lang đồng quy ư tận!

Phượng Tam mơ màng :

- Tại hạ chưa kịp hỏi bà tại sao lại làm thế, bọn Đông Phương Đại Minh đã nhào tới. Châu My chụp yết hầu Đông Phương Mỹ Ngọc hét lớn : “Nếu các vị bước tới một bước nữa, tôi hạ sát Mỹ Ngọc ngay!” Liệng chuột sợ vỡ òa, Đông Phương Đại Minh và nội bọn đứng lại. Châu My hướng sang tại hạ, cất giọng thê thảm thốt : “Trong rượu có chất kỳ độc, trên thế gian này, không có thuốc giải, độc đã thấm đến xương, tôi không sống được, xin tiền bối chiếu cố Lệ Nhi!”

Lão thở dài, một lúc lâu mới tiếp :

- Tại hạ ngẫm vận khí, phát hiện ra mình cũng trúng độc, mà lại trúng nặng hơn Châu My. Như vậy cũng kể là vô cứu rồi!... Chất độc phát tác rất hòa hưởn, khi tại

hạ vận khí, thì tay chân biến thành màu tím liền. Châu My hết sức kinh hãi, phát hiện ra tại hạ lâm vào tình trạng nguy kịch hơn bà nhiều!

Mọi người nghe như có đá đè lên ngực, thở không muốn nổi.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Lúc đó, tôi ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, ăn từng miếng thịt do mẹ trao cho, thấy tình hình như vậy, há hốc mồm, thịt rơi xuống nền. Tam thúc lại rú lên, như chim phượng ré. Hồ Lão Lão biến sắc, lùi lại mấy bước, hét to : “Độc dược do Đông Phương Đảo Chủ luyện với tám mươi một dược liệu, nếu người vọng động, phải chết liền!”

Du Bội Ngọc trố mắt :

- Đông Phương Đại Minh luyện được chất kỳ độc đó sao?

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Hồ Lão Lão vừa gian vừa trá, thấy Phượng lão tiền bối còn đủ oai phong, làm gì dám nhận là độc dược của bà? Chẳng qua, bà ta muốn dọa Phượng lão tiền bối đó thôi. Hơn nữa, bà muốn đổ tội cho Đông Phương Đại Minh.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Đáng sợ bà ấy thật!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Bà đánh giá công lực của Tam thúc quá sai. Dù chất độc đang phát tác mạnh, Tam thúc vận khí bức trụ tại Đan Điền, đồng thời nhảy vọt đến Đông Phương Đại Minh. Mẹ tôi kêu lên : “Độc dược không phải của Đông Phương Đại Minh đâu, tiền bối hãy bắt Hồ Lão Lão, không chừng bà ta có thuốc giải trong người đấy!” Bà buông vừa dứt câu, Đại Minh đã bị Tam thúc bẻ gãy đôi tay. Tam thúc bồi thêm một chưởng vào ngực lão, lão ói máu ngã nhào. Mọi người kinh hãi, không tưởng là một vị Đảo Chủ danh trấn giang hồ lại không chịu nổi một chưởng của Tam thúc. Có kẻ toan chạy đi, nhưng Tam thúc đã sôi giận rồi dễ gì để cho họ chạy thoát? Một tràng tiếng bốp, chát, bịch vang lên hòa với tiếng rút rút cả đều ngã xuống, vũ khí của họ gãy lìa, máu bắn tứ tung, nhuộm đỏ nền, vẽ hoa máu khắp bốn bức tường.

Du Bội Ngọc thở phào, lại hỏi :

- Còn Hồ Lão Lão?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Chỉ có bà ấy được sống. Tam thúc bẻ gãy chân tay bà, cuối cùng bức bách bà trao thuốc giải.

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Chất độc do tám mươi một vị dược liệu chế thành, chắc gì bà ta có thuốc giải?

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Đúng vậy! Mẹ tôi biết rõ bà ấy không nói dối, chỉ bảo bà kê ra tên tám mươi mốt vị dược liệu để tùy tiện tìm phương tự cứu.

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Chỉ còn cách đó thôi!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Nhưng bà có chịu nói không?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Bà ta tuy gian hoạt như hồ ly, song lại sợ chết, nếu có cơ hội thoát chết dễ gì bà ta bỏ qua. Ngờ đâu, bà vừa kể được hai dược liệu, một nắm độc châm từ bên cạnh, bay tới cắm vào lưng bà. Rồi Đông Phương Đại Minh cười cuồng dại thốt : “Phượng Tam, người giết ta, người phải chết theo ta. Trong thiên hạ, chẳng ai cứu được người đâu!” Thì ra, lão chưa chết hẳn. Lão sợ Hồ Lão Lão nói rõ cách giải cứu, nên dùng độc châm, sát hại bà để diệt khẩu.

Nó cúi đầu ngưng câu chuyện lại đó ...

Bọn Du Bội Ngọc cảm khái vô cùng, không ai nói lên một tiếng nào, bởi lòng ai cũng nặng niềm thương cảm.

Lâu lắm, Hồ Lão Lão buột miệng thở dài, lẩm nhẩm :

- Tôi lầm!... Tôi lầm!...

Bà ta nói đi nói lại hai tiếng đó độ mười lần. Bỗng bà đứng lên hướng về Phượng Tam tiên sinh, vái một vái, đoạn thốt :

- Thì ra em tôi chẳng phải do Tam gia sát hại! Hà hống, nó đã hại Tam gia ra thân thể như thế này, dù Tam gia có giết nó, tôi cũng chẳng nói vào đâu được!

Bỗng nhiên bà ta nói lên một câu thông tình đạt lý như vậy, mọi người đều kinh dị.

Phượng Tam vẫn tay :

- Bọn đáng chết, đã chết hết rồi. Dĩ vãng là dĩ vãng, đừng hòa lẫn dĩ vãng với hiện tại. Người đi đi!

Hồ Lão Lão cúi đầu :

- Đa tạ Tam gia!

Bà xuống được hai nấc thang, vụt quay đầu lại thốt :

- Đông Phương Đại Minh, lão ấy lắm to!

Phượng Tam cau mày :

- A?

Hồ Lão Lão tiếp :

- Lão cho rằng trên thế gian này, chẳng có ai giải độc cho tiền bối nổi, lão ấy quên Hồ Lão Lão em chết, còn Hồ Lão Lão chị đó chi?

Châu Lệ Nhi vụt nhẩy dựng lên, reo mừng :

- Đúng vậy! Em bà biết chế độc được, hẳn bà cũng biết cách giải độc.

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Cô nương biết không, có một điều cô nương chưa được minh bạch!

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Điều gì?

Hồ Lão Lão tiếp :

- Chất độc đó, thực ra do tôi chế ra, cho nên em tôi không có thuốc giải nơi mình là lẽ tất nhiên!

Mọi người vừa sợ, vừa mừng.

Châu Lệ Nhi cao hứng phi thường, hấp tấp hỏi :

- Hiện bà có sẵn trong mình chăng?

Hồ Lão Lão lấy trong mình ra một chiếc hộp bằng gỗ giáng hương, đáp :

- Giải được ở trong hộp này!

Sự kiện diễn ra quá đột ngột, lại kỳ thú, mọi người như đang nằm trong mộng. Dù mắt thấy, tai nghe, song chẳng có ai tin là sự thật.

Châu Lệ Nhi dán mắt vào chiếc hộp, toàn thân rung lên.

Hồ Lão Lão thở dài :

- Tôi không nghĩ là nên đưa ra loại giải dược này, song nhận thấy Tam gia là người giàu nhân giàu nghĩa, nếu để Tam gia mãi mãi trong tình trạng đó, thì chẳng hóa ra thiên lý không có trên thế gian sao, như vậy là bất công lắm!

Châu Lệ Nhi run run giọng :

- Bà ... bà ... cũng còn lương tâm!...

Nó chụp chiếc hộp, nắm chắc như sợ có người đoạt mất. Nó ôm vào mình, quyết lấy tấm thân nhỏ thó của nó bảo vệ chiếc hộp, nó kêu lên :

- Tam thúc! Tam thúc! Có phương cứu rồi, Tam thúc ơi! Cơn mộng dài đã chấm dứt rồi, Tam thúc ơi! Tam thúc có cao hứng chăng?

Phượng Tam cũng kích động như nó .

Hơn mấy năm dài đau khổ sầu hận, cuối cùng vận đen lại chuyển đỏ.

Kích động quá độ, Châu Lệ Nhi nhào lên giường khóc.

Phượng Tam xoa tóc nó, muốn nói gì, song cổ họng nghẹn lại, không nói được!

Hồ Lão Lão cảm xúc vô cùng, thở ra mãi, rồi lẩm nhẩm :

- Người tốt, trước sau vẫn gặp việc tốt! Công đạo ở lòng người! Bây giờ tôi xin đi!

Du Bội Ngọc vội đảo bộ bước đến chặn lối đi, gằn giọng :

- Có đúng là thuốc giải thật sự chẳng?

Hồ Lão Lão cười nhẹ :

- Tiểu tử hỏi nghe hay! Có lẽ bình sanh người gặp toàn là những con người bại hoại, cho nên đối với ai, người chẳng còn chút tin tưởng nào. Người xem, ta có thể nhẫn tâm hại Phượng Tam tiên sinh chẳng?

Du Bội Ngọc từ từ thốt :

- Bà nói đúng, tại hạ đã gặp quá nhiều người xấu, cho nên tại hạ cứ nghĩ là dù ra thân thể đó, Phượng Tam tiên sinh vẫn còn bị người hãm hại như thường!

Quách Phiến Tiên chen vào :

- Hà huống, Phượng Tam tiên sinh lại hút mất võ công của bà! Bà hận là phải hơn, chứ sao lại cứu? Chính tại hạ cũng nghi ngờ nữa, bà ạ! Làm gì trên đời này có người quá tốt như thế?

Y hoài nghi từ lâu, song vì câu chuyện không liên quan đến y, nên chẳng dám nói ra, bây giờ Du Bội Ngọc mở đầu, y phụ họa liền.

Châu Lệ Nhi mất ngay niềm cao hứng, vụt đứng lên, trừng mắt nhìn Hồ Lão Lão, hỏi gấp :

- Bà nói mau, có phải là giải được không?

Hồ Lão Lão thở dài :

- Nếu cô nương không tin, xin trao trả lại cho tôi!

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Đâu có thể đơn giản như vậy được, hử bà! Nếu bà định lừa gạt tôi, tôi giết bà ngay!

Hồ Lão Lão cười khổ :

- Cô nương muốn làm sao mới đủ tin tôi?

Châu Lệ Nhi buông gọn :

- Bà uống trước cho tôi xem!

Du Bội Ngọc định ninh là Hồ Lão Lão phải khổ vì mưu mô của bà. Ngờ đâu, bà tiếp lấy chiếc hộp, mỉm cười thốt :

- Tôi xin uống một viên cho cô nương thấy!

Quách Phiến Tiên hừ một tiếng :

- Giả như bà có uống thuốc giải trước, thì sao? Có thuốc giải rồi, bà còn sợ gì thuốc độc nữa mà chẳng dám uống?

Hồ Lão Lão thở dài :

- Thật đúng là làm người khó! Khó làm người! Khi muốn làm người, cũng chẳng có dịp làm người! Thế này thì tôi phải suốt đời làm lang làm sói à?

Bồng bà cười lớn :

- May mà tôi còn một phương pháp khác để chứng minh loại thuốc trong hộp đó là thuốc gì?

Châu Lệ Nhi nghiêng rằng :

- Phải có phương pháp chứ? Nếu không thì là ... hừ ...

Hồ Lão Lão lại lấy ra một chiếc hộp nữa, cũng bằng gỗ giáng hương, song lại đỏ như màu máu.

Bà thốt :

- Thuốc này là loại thuốc em gái tôi dùng trong cuộc rượu ngày trước.

Bà mở nắp hộp ra, đưa ngón tay khều một chút phấn hồng trong hộp bỏ vào miệng.

Mọi người trông thấy đều giật mình kinh sợ.

Hồ Lão Lão mỉm cười, thốt :

- Tôi xem cô nương có tướng khác thường, hẳn ngày sau sẽ trở thành một kỳ nhân. Chất độc này ai uống thì chết ngay, chứ cô nương uống thì chẳng việc gì, bởi trong mình cô nương dường như có chất khắc độc.

Rồi bà mỉm cười hỏi tiếp :

- Tôi nói thế có đúng hay không, hử cô nương?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng, không đáp .

Nó không nói, song thâm tâm nó thầm phục bà có nhãn lực tinh vi.

Hồ Lão Lão tiếp :

- Điểm đặc biệt đó hẳn chẳng phải do trời sanh, có đúng vậy không cô nương?

Châu Lệ Nhi suy nghĩ một lúc, đoạn trầm giọng đáp :

- Đúng vậy đó bà! Vì tôi cố ý thực nghiệm xem Tam thức trúng loại độc gì, nên tôi nếm tất cả những chất độc trên đời để tìm hiểu phản ứng của những chất độc đó, rồi bằng vào những hiện tượng phát sanh mà tìm thuốc giải.

Hồ Lão Lão cười nhẹ :

- Vô luận là chất độc nào cũng không thể phát tác đến nỗi chết mạng người, nếu mình uống dưới lượng độ cần thiết. Cô nương uống nhiều thứ, những chất độc đó kết hợp lại thành một sức phản kháng rất hữu ích.

Bà thở dài, tiếp nối :

- Nói nghe thì dễ nhưng làm thì rất khó, ngoài ra còn phải phí nhiều năm tháng, nếu không có quyết tâm nghị lực thì nhất định không làm được. Tôi khâm phục cô nương vô cùng.

Chẳng những một mình bà khâm phục, mà bộ Du Bội Ngọc cũng khâm phục luôn.

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Việc đó chẳng khó khăn gì cho lắm, bởi thường thường những chất độc có vị ngọt, mùi thơm rất dễ uống. Vì rất dễ uống nên người ta mới dễ trúng độc.

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Những chất độc giết người nhanh chóng, lại càng thơm ngọt. Trái lại, những loại giải được cứu người nhanh chóng lại càng đắng hôi. Cho nên, mới có câu lương được khổ khẩu.

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Bà luận rất xác đáng!

Hồ Lão Lão tiếp :

- Giả như bây giờ cô nương có uống lầm chất độc của rắn rết, tôi dám chắc cô nương chẳng việc gì. Tuy nhiên, chất độc tôi chế ra, có sức công phạt phi thường, chỉ sợ cô nương không chi trì nổi.

Châu Lệ Nhi muốn nói gì đó, song nghĩ sao không biết, nó lại nín lặng.

Nó vừa phát hiện gương mặt của Hồ Lão Lão biến sang màu tím, đến ánh mắt cũng tím luôn. Trông bà ai cũng sợ hãi.

Nhưng Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Chất độc đang phát trong người tôi đây! Cô nương là người trong cuộc, hãy nhìn kỹ xem có đúng là hôm đó Phượng Tam tiên sinh đúng một tình trạng như tôi chẳng?

Giọng nói của bà run run, thân hình của bà cũng run run.

Châu Lệ Nhi biến sắc :

- Đúng rồi, bà ạ!

Phượng Tam tiên sinh ngồi vụt dậy, hỏi gấp :

- Độc đã phát tác mạnh, sao người chưa uống giải được?

Hồ Lão Lão lúc đó mới mở nắp hộp lấy một viên thuốc uống vào.

Mọi người tuy đứng xa bà, vẫn nghe mùi tanh thúi từ viên thuốc bốc ra, xông lên nồng nặc.

Có ai uống được một vật tanh thúi như thế chẳng? Và có ai tin rằng vật đó cứu được mạng người?

Hồ Lão Lão nhìn mọi người cười nhẹ :

- Lương được khổ khẩu, lợi ư bệnh! Mùi thuốc, vị thuốc chẳng có nghĩa gì! Chất thuốc mới đáng kể! Giả như chất độc tanh thúi như thế này, thì trên đời có ai trúng độc?

Chung Tịnh bây giờ mới thở dài, thốt :

- Bà nói đúng! Người ta lâm vì cái thơm, cái ngọt, cái dịu! Cho nên, có câu mật ngọt chết ruồi! Và nữa nhân đau khổ cũng vì lời đường mật của nam nhân!

Hồ Lão Lão gật đầu :

- Lời ngọt dịu của nam nhân còn độc hơn thuốc độc!

Chung Tịnh liếc sang Quách Phiến Tiên một thoáng không đáp.

Một lúc sau, Hồ Lão Lão khôi phục thần sắc, điều đó chứng tỏ giải được công hiệu phi thường.

Bà hỏi Châu Lệ Nhi :

- Cô nương tin chưa?

Châu Lệ Nhi cúi đầu :

- Tôi lỗi quá! Bà tha thứ cho!

Hồ Lão Lão cười nhẹ :

- Ai cũng thế, cô nương ạ! Tuy nhiên, ai cũng phải nghĩ!

Châu Lệ Nhi vừa then vừa cảm kích, tiếp lấy chiếc hộp bước tới trao cho Phượng Tam.

Hồ Lão Lão nhìn qua Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên một thoáng, điểm một nụ cười :

- Bây giờ tôi đi được chưa?

Du Bội Ngọc thừa hiểu sự tình còn nhiều uẩn khúc, nhưng chàng còn nói gì được khi bà ta đã chứng minh rõ rệt quá rồi, chàng chỉ cúi đầu, vòng tay vái, thốt bằng quơ :

- Lỗi quá! Xin bà tha thứ!

Chàng muốn tạ lỗi đã chận lỗi bà trước đó hay ngầm chỉ về một việc gì khác? Có phải là một việc đoạt công lực bà chăng?

Hồ Lão Lão vẫn mỉm cười, bỗng quay mình vọt đến trước mặt Quách Phiến Tiên.

Quách Phiến Tiên nhớ lại những lời chống đối bà vừa qua, tự biết mình đắc tội, vội gượng cười thốt :

- Tiền bồi... Trăm ngàn xin tiền bồi ...

Hồ Lão Lão cười :

- Người đừng sợ! Ta chẳng làm gì động đến người đâu. Dù người đã nói gì, ta cũng không trách phiền! Ta nhận thấy người cũng là một bậc nhân tài, nên muốn làm quen với người sau này, khi nào thấy hứng, người cứ tìm ta! Minh sẽ đàm đạo với nhau!

Đối với Quách Phiến Tiên, chẳng rõ tại sao bà lại dùng cái giọng trưởng thượng như vậy?

Bà dạy qua Chung Tịnh, tiếp :

- Ta già quá rồi, chắc người không thể ghen với một lão bà rưng rưng chứ?

Quách Phiến Tiên toan đáp, song Hồ Lão Lão đã xuống lầu rồi.

Y lắc đầu cười khổ :

- Làm sao hiểu nổi một con người kỳ quái như thế?...

X